

NS-Nieuwsbulletin

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1159

01.06.2025 (136)

Hitler in oorlog : Wat is er *echt* gebeurd?

door A.V. Schaerffenberg

Deel 6

Hoofdstuk 5: Tsjechische en Poolse kruitvaatjes

Vier vijandige kranten zijn meer te vrezen dan duizend bajonetten."

**Napoleon Bona-
parte**

Het Verdrag van Versailles dat een einde maakte aan de Eerste Wereldoorlog wordt door historici vaak genoemd als de fundamentele oorzaak van het volgende wereldwijde conflict. Het werd onder dwang ondertekend door zwakke Duitse politici en was niets minder dan de gelegaliseerde plundering van een verslagen volk. Natuurlijk beschouwden de zegevierende geallieerden hun motieven om ten strijde te trekken als puur defensief, dus was alleen de vernederde vijand schuldig aan het uitlokken van vijandelijkheden. Nooit werd er in de zalen van Versailles gesproken over de revanchepolitiek die Frankrijk had gedomineerd sinds haar vernedering bij Sedan in 1871; de traditionele politiek van Engeland om oorlog te

voeren tegen de leidende mogendheid van het continent, wie dat ook mocht zijn, om haar eigen overwicht veilig te stellen; en de wens van Rusland om het Slaven-
dom onder de Tsaar te verenigen door zich in Servië als zijn redder voor te doen. De enige "misdad" van Duitsland voor de oorlog was dat het een industriële concurrent was geworden. Het was haar pas ontdekte rijkdom die de corporatieve verdragsopstellers van 1918 motiveerde toen ze Duitsland's kolenvelden stalen, haar volk lieten bevriezen en verhongeren en hen herstelbetalingen oplegden die zo zwaar waren dat ze veroordeeld waren tot eeuwigdurende verarming. Vandaar de economische noodzaak om de Duitsers als enige verantwoordelijk te maken voor de "Grote Oorlog".

Het Verdrag van Versailles was niets meer dan een formeel document dat was opgesteld om de plundering van een overwonnen vijand te bedekken. De internationale misdadigers die het tot stand brachten verergerden hun schurkenstreken door een Europees continent samen te smelten dat door oorlog en revolutie versplinterd was uit de overblijfselen van het Oostenrijks-Hongaarse Rijk en het keizerlijke Duitsland. In hun hebzucht, wraak en onwetendheid verdeelden de verdragsopstellers hele regio's met ongerelateerde, vaak tegenstrijdige volkeren over nieuwe, kunstmatig gecreëerde staten. Miljoenen Polen, Duitsers en Hongaren bevonden zich plotseling in Tsjecho-Slowakije; nog meer Duitsers in Polen en Litouwen, met nog eens duizenden Polen in Hongarije, Hongaren in Roemenië, enzovoort, enzovoort. Alleen al in Sudetenland waren 2.800.000 etnische Duitsers gestrand achter de Tsjechische grens, afgesneden van hun thuisland en onder het gezag van een openlijk vijandige, buitenlandse regering. Ongeveer 625 vierkante mijl Pools grondgebied, bezet door meer dan een kwart miljoen Polen, werd overgedragen aan Tsjecho-Slowakije. Hongarije verloor 7.500 vierkante mijl grondgebied met 775.000 mensen, eveneens zonder hun toestemming.

Ter vergelijking: als de Verenigde Staten een oorlog hadden verloren en gedwongen waren geweest om bijvoorbeeld Washington, Montana of Idaho met hun Amerikaanse bevolking af te staan aan Canada, of Californië, Texas en Arizona aan Mexico, dan zou ons land zich in een vergelijkbare situatie hebben bevonden als Duitsland, Polen en Hongarije na de Eerste Wereldoorlog. En telkens wanneer de inwonende Duitsers, Polen of Hongaren bezwaar maakten tegen de vaak brutale omstandigheden die hen werden opgelegd, werden hun protesten "meedogenloos neergeslagen door de Praagse regering van president Benes" (Chant, 5). Zoals generaal Leon DeGrelle opmerkte, was het onvermijdelijk dat zo'n puinhoop uiteindelijk zou uitmonden in een nieuw internationaal conflict, met of zonder Hitler.

Vanaf 1933 verlangden Duitsers in gebieden die van het Reich waren afgesneden en waar de Fuehrer de nationale trots had hersteld, ernaar om zich weer bij hun va-

derland te voegen. In Sudetenland stemde de Duitse minderheid in een volksraadpleging onder toezicht van internationale waarnemers met meer dan 90% voor terugkeer naar het Reich. Toen de Tsjechische regering in mei 1938 nog steeds weigerde om de Sudetenlanders terug te laten keren naar hun eigen land en vervolgens haar strijdkrachten mobiliseerde, dreigde Hitler de Wehrmacht op te roepen. Tegen die tijd was hij zich bewust van de vastberadenheid van de Geallieerden om oorlog tegen hem te voeren, op welke manier dan ook, ondanks al zijn pogingen om internationaal begrip te kweken. Duitsland was nog niet klaar voor de strijd, maar Frankrijk en Engeland waren dat ook nog niet. Met hun tempo van herbewapening zouden ze echter binnen een paar jaar een overweldigende militaire bedreiging vormen. De RAF gaf bijvoorbeeld meer uit aan herbewapening dan alle Duitse strijdkrachten samen in de jaren 1930. Het Reich kon alleen maar hopen zichzelf met succes te verdedigen tegen de Geallieerden voordat ze te sterk werden om weerstand te bieden. Daarom informeerde de Fuehrer zijn commandanten dat als de Sudetenlandkwestie niet voor 1 oktober was opgelost, ze gewapende operaties tegen Tsjecho-Slowakije moesten beginnen.

Nu Europa op het punt van oorlog balanceerde, kon alleen een man met de persoonlijke autoriteit en diplomatieke vaardigheden van Benito Mussolini de vrede redden. Hij riep op het laatste moment een noodvergadering van vier mogendheden bijeen in München. Hij sprak vloeiend Engels, Frans en Duits en liet alle afgevaardigden begrijpen dat de hereniging van de Sudetenlanders met hun natuurlijke thuisland de enige manier was om vijandelijkheden te voorkomen, ondanks de onophoudelijke ophef in de internationale pers. Ondertussen werd Edward Benes, de bekende leider van Tsjecho-Slowakije, wereldwijd afgeschilderd in de pers, journaals en radioprogramma's als het nobele, zielige slachtoffer van fascistische hebzucht en geallieerde intimidatie. "Tegelijkertijd," observeerde historicus Peter Gryner vanuit het perspectief van zeventig jaar, "nam Dr. Benes, de politiek en moreel zwakke Tsjechische president, die geen maag had voor oorlog, ontslag en vluchtte naar Frankrijk met \$10.000 [Sovjet geschonken] op zak" (48).

Slechts twee dagen voordat de Wehrmacht Tsjecho-Slowakije zou binnenvallen, werd het Pact van München ondertekend. De Duce, die Europa van zelfmoord had gered, keerde terug naar Rome voor een welverdiende heldentriomf en de Sudetenlanders gingen zonder incidenten terug naar hun Reich. Churchill ondertussen, verwijzend naar zichzelf en zijn mede-oorlogszuchtigen in de "Focus", mopperde: "We hebben een totale en regelrechte nederlaag geleden" (Innes, 13).

Maar de vernederde Tsjechische politici reageerden hun frustraties af op andere buitenlandse volkeren die nog steeds onder hun controle stonden door het Verdrag van Versailles. De Slowaken en Hongaarse Roethenen leden onder bittere onderdrukking en deden een beroep op Adolf Hitler voor hetzelfde soort hulp dat hij de

Sudetenlanders had gegeven. Toen hij verder van zijn SD vernam dat de Tsjechen in het geheim luchtmachtbases bouwden voor Sovjetbommenwerpers die binnen 30 minuten na het opstijgen Duitse doelen konden raken, nam hij Tsjecho-Slowakije in en verdeelde het in Bohemen en Moravië, namen waaronder deze landen eeuwenlang bekend hadden gestaan vóór het Verdrag van Versailles. Eén blik op een kaart van na de Eerste Wereldoorlog laat zien hoe deze synthetische staat diep Duits grondgebied binnendrong als een dolkstoot om Duitsland eeuwig kreupel te houden.

"Tsjecho-Slowakije" was een kunstmatige creatie van Franse en Britse politici die niets wisten van de regio die ze dachten te reconstrueren. In feite was hun echte doel om Tsjecho-Slowakije uit het niets te creëren om Centraal-Europa in voortdurende onrust (d.w.z. machteloosheid) te houden. Hitler ontmantelde onmiddellijk deze subversieve constructie en herbouwde het langs natuurlijke lijnen; met andere woorden, etnisch, taalkundig en cultureel verwante bevolkingsgroepen mochten hun eigen gemeenschappen vormen. Hij gaf de Slowaken hun vrijheid onder de katholieke monseigneur Josef Tiso en stond Hongarije toe zich te herenigen met zijn gescheiden landgenoten in Roethenië. Bij het beschrijven van de Tsjechische crisis, verzuimen mainstream historici bijna altijd Hitler de eer te geven voor de vrijheid die hij deze niet-Duitse minderheden gaf, waaronder de Polen in Teschen, die ook mochten terugkeren naar hun thuisland. De regeling die hij en Mussolini troffen "gaf Polen de gemeenschappelijke grens met Hongarije die ze al jaren wilde" (Innes, 35). In april van datzelfde jaar marcheerden Poolse piloten in triomf naast Luftwaffe piloten door Madrid bij de zegervierende afsluiting van de Spaanse Burgeroorlog. Tragisch genoeg zouden ze slechts vijf maanden later tegen elkaar vliegen.

Hitlers eerste diplomatieke triomf was een niet-aanvalsverdrag met Polen in 1934, gevolgd door geheime voorstellen voor een militaire alliantie om Europa te beschermen tegen de Sovjets. In januari maakte Reichsminister Dr. Joseph Goebbels een persoonlijke en zeer gunstige indruk op de regeringsleiders in Warschau en de twee landen kwamen merkbaar dichterbij elkaar. Zoals Watt opmerkte: "Het bezoek was een succes"(325). Het volgende jaar verwelkomde maarschalk Pilsudski Hermann Goering, die een militaire alliantie tegen Rusland voorstelde. Na de nederlaag van dat land zou Polen de hele Oekraïne toegewezen krijgen. Zo'n Duits-Poolse unie zou een gezamenlijke macht hebben gecreëerd die te machtig was voor de Westerse Geallieerden of de USSR om aan te pakken, terwijl het de plannen van Churchill en zijn oorlogszuchtige geesten zou verijdelen.

Het voorstel van Goering was een van de grote keerpunten in de moderne geschiedenis. Als het aanvaard was, zou de loop der gebeurtenissen dramatisch veranderd zijn en zou de communistische kolos omver geworpen zijn. Bovendien

bevond de Sovjet-Unie zich op dat moment in een politieke en militaire chaos door Stalins paranoïde zuiveringen van hooggeplaatste functionarissen in het leger en het politbureau. Een invasie van de VS eind 1930 door Duitse en Poolse troepen zou veel meer kans van slagen hebben gehad dan Operatie *Barbarossa* in 1941. Tegen die tijd was het Rode Leger zelf klaar om Duitsland aan te vallen. Als Pilsudski het genereuze aanbod van Goering had aangenomen, had Polen zich kunnen ontpoppen als een echt belangrijke Europese mogendheid en had het haar komende verschrikkelijke lot kunnen vermijden. In plaats daarvan bleef de maar-schalk zich overgeven aan het gevaarlijke spel om de Duitsers tegen de Russen uit te spelen, te doen alsof zijn land al de machtsbrenger van Europa was en zijn precaire positie tussen het Derde Rijk en de Sovjet-Unie te negeren. In plaats van redelijkerwijs de kant van de ene staat tegen de andere te kiezen, koos hij ervoor om beide te manipuleren en zijn land werd tussen beide verpletterd.

Desondanks bleef Hitler oprechte bewondering uitspreken voor zowel Pilsudski als het gemoderniseerde Polen. In mei 1935 verklaarde hij voor de Rijksdag: "Wij erkennen met het begrip en de oprechte vriendschap van ware nationalistten de Poolse staat als de thuisbasis van een groot, nationaal bewust volk." De maand daarop begonnen Duitse en Poolse vertegenwoordigers besprekingen die zes maanden later leidden tot een handelsovereenkomst. Zoals Watt opmerkte: "Dit verdrag was extreem belangrijk voor Polen omdat Duitsland verreweg de belangrijkste exportmarkt voor Polen was. In het verleden was Duitsland in staat geweest om de Poolse economie behoorlijk te ontwrichten door willekeurige wijzigingen in tarieven of quota op de invoer uit Polen door te voeren. Deze nieuwe overeenkomst gaf Polen de status van meest begunstigde natie en ruimde een aantal economische geschillen tussen de twee naties op" (327).

Deze voorbeeldige relaties, samen met de groeiende dreiging van Sovjet-Rusland, begonnen de Polen geleidelijk te overtuigen om Goering's voorgestelde militaire alliantie te heroverwegen. Als een indicatie van haar pro-Reich bedoelingen, stuurde de Warschause regering Poolse vliegtuigen om te vliegen met zijn *Condor Legioen*, in Spanje. Slechts acht maanden voor het uitbreken van de oorlog, vertelde Hitler oprecht aan Josef Beck tijdens het bezoek van de Poolse minister van Buitenlandse Zaken aan Berchtesgaden op 5 januari 1939: "Duitsland zou zeer geïnteresseerd zijn in het voortbestaan van een sterk nationalistische Poolse staat, vanwege wat er zou kunnen gebeuren in Rusland Los daarvan verlichtte het bestaan van een sterk Pools leger de last van Duitsland aanzienlijk. De divisies die Polen aan de grens met Rusland hield, bespaarden Duitsland een soortgelijke militaire last" (Innes, 31).

Ondertussen zochten de internationale aanstichters - diep gefrustreerd door Mussolini's overwinning op de vrede in Tsjecho-Slowakije - naar een andere

brandhaard om de vijandelijkheden weer aan te wakkeren. Ze vonden die in Danzig. Net als Sudetenland was de middeleeuwse stad twintig jaar eerder door de hatelijke knoeiers in Versailles afgesneden van haar Duitse moeder. De ontredderde burgers schreeuwden ook om hereniging met hun vaderland, nu het een trotse nationaal-socialistische staat was. Maar ze waren met elkaar verbonden door het onmogelijk bedachte mechanisme van een smalle corridor naar de Oost-Pruisische grens. Ongeveer anderhalf miljoen Duitsers waren gestrand in Polen door het Verdrag van Versailles.

Om het dilemma in der minne op te lossen, bood Hitler aan om de aanleg van een snelweg en spoorlijn naar Danzig te financieren. In ruil voor een betere toegang tot de oude Duitse stad zouden de Polen belasting moeten betalen voor de aanleg van deze werken. De Polen zouden ook hun eigen spoorweg naar Danzig exploiteren, waar al hun economische rechten beschermd en behouden zouden blijven. Polen zou een mooie, voortdurende winst maken zonder zijn territoriale soevereiniteit in gevaar te brengen. "Op dit moment," verklaarde hij op de zesde verjaardag van de machtsovername door de nationaalsocialisten, "zijn er bijna geen meningsverschillen tussen onze bevriende, vreedzame staten over het belang van dit instrument (het Duits-Poolse non-agressiepact van 1934) ... Vorig jaar zagen we hoe de vriendschap tussen Duitsland en Polen zijn waarde bewees als een garantie voor vrede in het politieke leven van Europa" (Innes, 33); dat wil zeggen, de bijdrage van Polen aan het oplossen van de Tsjechische crisis.

Onderhandelingen over Danzig verliepen hartelijk, zonder urgentie, vanaf oktober 1938 en Hitler had vertrouwen in hun wederzijds bevredigende uitkomst. Hij was echter onaangenaam verrast toen Josef Beck zijn uitnodiging om toe te treden tot het Anti-Komintern Pact slechts elf dagen na Berchtesgaden afwees, waar beide regeringen naar een dergelijke alliantie neigden. Gesteund door de gecombineerde militaire macht van het Derde Rijk, fascistisch Italië en keizerlijk Japan, zou Polen gespaard zijn gebleven van verdere zorgen over de Sovjet-ambities aan haar Russische grens. Toen de Duitse ambassadeur van Buitenlandse Zaken Warschau bezocht om de vijfde verjaardag van het Duits-Poolse non-agressiepact te vieren, weigerden de Polen elke verwijzing naar Danzig en begroetten ze de Duitse delegatie met kille formaliteit.

In maart beëindigde de regering in Warschau alle verdere besprekingen over Danzig met een botte afwijzing van de genereuze voorstellen van de Führer, waarmee de Polen economisch en vooral militair zoveel zouden winnen. Hij legde de situatie via zijn ambassadeur aan hen voor: "de Duits-Poolse overeenkomst kon niet overleven zonder dat Polen "een duidelijke, anti-Sovjet houding" liet zien. Polen moet begrijpen dat ze moet kiezen tussen Duitsland en Rusland" (Innes, 35). Diezelfde maand vertelde de voorheen vriendelijke Beck zijn diplomatieke

collega, graaf Szembek, "we kennen de exacte grens van onze eigen belangen ... voorbij die grens kan Polen alleen een *non possum* aankondigen ("we kunnen niet"; pleidooi van onvermogen; weigering). Het is heel eenvoudig: We zullen vechten!" De vastberadenheid van Beck zou als een schok zijn gekomen voor Hitler, die nog steeds rekende op Polen als een vitale bondgenoot tegen het Sovjet-communisme, en hij kon niet vermoeden dat de abrupte verschuiving in de Poolse houding was veroorzaakt door een buitenlandse diplomaat.

William C. Bullitt, de vertrouwenspersoon van president Roosevelt in Europa, was al tijdens de Wilson-regering in 1919 een hoge regeringsfunctionaris die pleitte voor erkenning van de Sovjet-Unie door de VS. Zijn aanbeveling werd universeel verworpen door het Congres, nadat onderzoek door het Congres onthulde dat de USSR niets meer was dan een bloedige tirannie die aan het Russische volk werd opgelegd door internationale joodse gangsters. Ontmoedigd door dit oordeel stopte hij met politiek bedrijven, maar hij werd door F.D.R. weer aangesteld als Amerika's eerste ambassadeur bij de Sovjets na de erkenning van de USSR, Roosevelts eerste internationale actie na zijn aantreden als president. Bullitt's hoogstaande pro-communisme en intolerantie voor het fascisme kwalificeerden hem als één van de meest waardevolle instrumenten van de Joden om de normale relaties tussen niet-Joodse naties te ontmantelen.

Reizend door Oost-Europa gebruikte hij zijn natuurlijke diplomatieke vaardigheden en indrukwekkende geloofsbrieven als persoonlijke vertegenwoordiger van de president om Poolse functionarissen te overtuigen. Bullitt drong er bij hen op aan om de Duitsers op Danzig te dwingen. Het was onvermijdelijk dat er oorlog zou uitbreken, maar tegen die tijd zouden Groot-Brittannië en Frankrijk het Reich vanuit het westen binnenvallen, met de Fuehrer in het midden. Polen zou de rest van Oost-Duitsland krijgen in haar deel van de deal. Het enige wat de Polen moesten doen was Hitler uitlokken om aan te vallen en hem dan net lang genoeg tegenhouden zodat de Britten en Fransen hen te hulp konden schieten. Verblind door dit doorzichtige bedrog door hebzucht en arrogantie, gokten de naïeve leiders van Warschau het bestaan van hun land op de verzekering van buitenlandse politici voor wie Polen niets meer was dan een hulpmiddel voor de oorlog die ze vastbesloten waren ergens, op de een of andere manier, te ontketenen.

Na het zaaien van het zaad voor een conflict in Polen, glipte Bullitt door naar Frankrijk, waar hij op dezelfde manier Franse functionarissen verzekerde dat de VS elke oorlog tegen Duitsland zou steunen. Binnen een jaar, toen zijn land door de Wehrmacht tot onderdanigheid werd verpletterd, zond de premier van Frankrijk, Eduard Daladier, zijn beroemde oproep aan Amerika uit, waarin hij vroeg om de "wolken oorlogsvliegtuigen" die Bullitt had beloofd. Een week later trokken de Duitsers Parijs binnen.

Bullitt ging naar Londen, waar hij een ontmoeting had met de Britse premier. In 1941, kort voor zijn dood aan kanker en midden in Europa's tweede broederoorlog, bekende Neville Chamberlain dat "Engeland nooit ten strijde zou zijn getrokken tegen Polen zonder het voortdurende aandringen van Bullitt en de Joden" (Forrestal, 178). Chamberlain was geen vriend van het Reich, maar hij wilde oprecht een oorlog vermijden, tenminste voor nu, en tijd rekken tot de Britse strijdkrachten voldoende waren opgebouwd om de Wehrmacht uit te dagen. Hij was misleid door Ian Colvin, een fel anti-Duitse journalist bij de *News Chronicle*. Colvin was verantwoordelijk voor het eigenhandig veranderen van het Britse Poolse beleid door op 29 maart tegen de premier te liegen dat de Fuehrer van plan was om Polen bij de eerste de beste gelegenheid aan te vallen met een vooropgezet plan. "Echter, het rampenplan (Hitler's *Case White*) werd nu geactiveerd als gevolg van de Britse garantie" om te vechten voor Polen (Irving, *Goebbels*, f.293). Door dit bedrog "kantelde Colvin de balans naar oorlog".

De Westerse "democratieën" hadden Hitler duidelijk gemaakt dat ze vastbesloten waren oorlog tegen hem te voeren, maar hij hoopte dat dit nog zo lang mogelijk zou worden uitgesteld. Zelfs dan, als er vijandelijkheden moesten komen, gaf hij er de voorkeur aan op zijn eigen voorwaarden, wanneer Duitsland de beste kans op succes had. Met de geallieerde herbewapening die op volle snelheid doorging, werkte de tijd tegen hem. In 1939, het jaar waarin de oorlog begon, gaf de Franse regering bijvoorbeeld meer uit aan bewapening dan Duitsland, terwijl haar grote luchtmacht meer geld kreeg dan de Luftwaffe van Hermann Goering. Vanaf februari 1934 gaf Parijs volgens de Amerikaanse journalist Douglas Brinkley alleen al voor haar luchtmacht jaarlijks een miljard frank uit (68). Vijf jaar later had het meer dan 3.000 vliegtuigen, iets minder dan de Luftwaffe, maar in combinatie met de Poolse, Nederlandse en Britse luchtmacht waren de Duitsers in de lucht minstens drie keer in de minderheid. In totaal bedroegen de legerreserves in Polen, Nederland, Frankrijk en Groot-Brittannië ongeveer tien miljoen man, vijf keer meer dan de Duitse reserves. Op zee hadden de Geallieerden twintig keer zoveel oorlogsschepen als de Kriegsmarine.

Hitler was zich terdege bewust van de dreiging die de woedend bewapende Geallieerden vormden voor het bestaan van zijn land en bleef de Polen rechtvaardige regelingen aanbieden. Hun halsstarrigheid was nu onverdraaglijk geworden, zelfs voor de Britten en Fransen (die twijfelden over Bullitt's onofficiële beloften van Amerikaanse militaire hulp), zo laat als 27 en 29 augustus - letterlijk dagen voor het uitbreken van de oorlog. Ze drongen er bij Warschau op aan om met Hitler te onderhandelen, maar de Polen weigerden pertinent en vertrouwden op Bullitts vertrouwelijke beloften. Diezelfde maand, toen de Franse ambassadeur voorstelde om Sovjet strijdkrachten op hun grondgebied toe te laten om Polen te

verdedigen, antwoordde maarschalk Edward Rydz-Smigly, de Poolse opperbevelhebber: "Met de Duitsers zouden we riskeren onze vrijheid te verliezen. Met de Russen zouden we onze ziel verliezen" (Innes, 60). Door toe te geven aan Bullitts sirenenzang zouden ze beide verliezen.

Een paar dagen later probeerde de Führer een crisis te voorkomen door de hervatting van rechtstreekse gesprekken met de Poolse minister van Buitenlandse Zaken aan te vragen. Hij zei tegen de Britse ambassadeur, Sir Neville Henderson: "Onder deze omstandigheden stemt de Duitse regering ermee in om het aanbod van de Britse regering van hun goede diensten te accepteren om ervoor te zorgen dat er een Poolse afgezant met volledige bevoegdheden naar Berlijn wordt gestuurd. Ze rekenen op de aankomst van deze afgezant op woensdag 30 augustus" (Innes, 82). In plaats daarvan liet Beck de Duitsers twee hele dagen wachten zonder hen een antwoord te geven en vloog vervolgens naar Londen, waar hij en zijn diplomatieke collega, graaf Edward Raczyński, een pact voor wederzijdse bijstand ondertekenden met de Britse minister van Buitenlandse Zaken, Lord Halifax. De overeenkomst garandeerde de gewapende interventie van Engeland als Polen zou worden aangevallen "door een buitenlandse vijand", hoewel alleen Duitsland werd genoemd in een geheim protocol dat pas na de oorlog werd onthuld.

Pas toen hij de volgende dag in de kranten las over Beck's hooghartige minachting voor onderhandelingen van welke aard dan ook, kwam de Führer te weten wat er was gebeurd. Deze ongekende afwijzing van de gekozen leider van een buurland tijdens een oproep tot vrede was een opzettelijke provocatie, onmiddellijk gevolgd door Poolse mobilisatie en militaire manoeuvres bij de Duitse grens - allemaal bedoeld om Hitler tot een aanval te verleiden. Hij herinnerde zich zes jaar later, in zijn laatste wil en testament: "Zo laat als drie dagen voor het uitbreken van de Duits-Poolse oorlog, stelde ik aan de Britse ambassadeur in Berlijn een oplossing voor het Duits-Poolse probleem voor, vergelijkbaar met het probleem van het Saargebied, onder internationale controle. Dit aanbod kan niet worden weggeredeneerd. Het werd alleen afgewezen omdat de verantwoordelijke kringen in de Engelse politiek de oorlog wilden, deels in de verwachting van zakelijke voordelen, deels gedreven door propaganda gepromoot door het Internationale Jodendom."

Al in januari daarvoor, toen de stemming van de Polen voor het eerst verzuurde tegen Duitsland, vertrouwde Ribbentrop zijn diplomatieke collega's tijdens hun terugkeer naar Berlijn toe: "Vanaf nu hebben we maar één keuze als we willen ontsnappen aan territoriale omsingeling, en dat is om een overeenkomst te sluiten met de Russen" (Innes, 33). Hitler van zijn kant zou zich niet laten omsingelen door vijanden. Hij moest ze diplomatiek omsingelen voordat het schieten begon.

Tegen Jacob Burckhardt, de Zwitserse commissaris van de Volkenbond in Danzig, zei hij: "Alles wat ik onderneem is gericht tegen de Sovjet-Unie. Als het Westen te dom en te blind is om dit te begrijpen, zal ik gedwongen zijn om tot een overeenkomst met de Russen te komen." Dienovereenkomstig schokte hij op 23 augustus de wereld (inclusief zijn eigen NSDAP kameraden, waarvan sommigen uit protest ontslag namen) door een niet-aanvalsverdrag met de Sovjet-Unie te sluiten. Het was een drastische zet die hem werd opgedrongen door de Westerse democratieën die hem dwongen de ontwikkeling van een tweede front te voorkomen door de betrekkingen met Rusland te normaliseren.

Bijna twee jaar later, terwijl zijn legioenen de USSR binnenrolden, legde hij in een Reichstagrede uit: "Het kostte me dan ook de grootste moeite om in augustus 1939 mijn minister van Buitenlandse Zaken naar Moskou te sturen om me daar te verzetten tegen de Britse omsingelingspolitiek tegen Duitsland. Door dit te doen versloeg hij Frankrijk en Engeland in hun eigen spel van hoge inzet diplomatie. Beiden hadden Stalin graag het hof gemaakt voor een alliantie tegen het Derde Rijk, maar de Marshall gaf de voorkeur aan een kortstondig verdrag met Duitsland dat hem vitale tijd zou geven voor de voltooiing van zijn eigen herbewapening.

In de woorden van Marshall Stephanis van het Rode Leger: "Het pact tussen de Sovjet-Unie en Hitler's Duitsland is slechts tijdelijk. We zullen het niet lang laten duren". Hij werd bijgevalen door maarschalk Vorsolov, die zei: "De Duitsers mogen geen flauw idee hebben dat we ons voorbereiden om hen een mes in de rug te steken terwijl ze druk bezig zijn met het bevechten van de Fransen, anders zouden ze hun algemene plan kunnen veranderen en ons aanvallen". Niets van dit alles zou Hitler hebben verrast, die al bij de samenstelling van *Mein Kampf* in 1925 schreef: "De huidige heersers van Rusland hebben geen idee van het eervol aangaan van een alliantie, laat staan het naleven ervan" (Deel twee, Hoofdstuk XIV). Hij concludeerde terecht: "Duitsland is vandaag de dag het volgende grote oorlogsdoel van het bolsjewisme."

Toen de oorlog met de Sovjet-Unie begon, "leek Hitler Stalin nauwelijks verslaan te hebben", aldus Russell H.S. Stolfi, professor geschiedenis aan de Amerikaanse Naval Postgraduate School in Monterey, Californië. "Recent gepubliceerd bewijs en bijzonder effectieve argumenten tonen aan dat Stalin al vroeg in juni 1941 begon met een massale inzet van Sovjettroepen aan de westelijke grens. Het bewijs ondersteunt de opvatting dat Stalin van plan was om de troepen die geconcentreerd waren in het westen zo snel mogelijk in te zetten, waarschijnlijk rond half juli 1941, voor een Sovjet-Barbarossa. Verklaringen van gevangenen ondersteunen ook het standpunt dat de Sovjets van plan waren om Duitsland in 1941 aan te vallen. De buitengewone ontplooiing van de Sovjetstrijdkrachten aan de westelijke grens kan het best worden verklaard als een offensieve ontplooiing voor

een aanval met volledige mobilisatie door extreem sterke strijdkrachten die daar voor dat doel waren samengebald" (Michaels, 21).

Horst Slesina, een veteraan van de eerste dagen van Operatie *Barbarossa*, was persoonlijk getuige van de voorbereidingen van de Sovjet-Unie voor de invasie van Europa. "Voor de eerste keer," herinnerde hij zich de eerste dagen van de campagne, "leren we de details van de gruwelijke dreiging tegen ons Vaderland en heel Europa die uitging van de opmars van het Sovjetleger. We zien aan het diplomatieke en militaire spel van de Sovjet-Unie - en de schaamteloze eisen van Stalin en Molotov - dat de bazen in het Kremlin geloven dat hun uur gekomen is. De onderhandelingen met Engeland, de opmars van de Sovjetstrijdkrachten naar de grenzen van Duitsland, Finland, Hongarije en Roemenië nemen de laatste twijfels over de Sovjetintenties weg. Het bolsjewisme is klaar om de mars naar de wereldrevolutie te beginnen met een aanval op Duitsland ... Toen de eerste (Duitse) infanteristen een tijdje geleden naar het Oosten kwamen, werden uitgeladen en oprukten naar de grens, zagen we gigantische colonnes Russen oprukken, die hun posities steeds dichterbij de Duitse grens opbouwden ... Ze creëerden een dik netwerk aan de Duitse grens waarachter gigantische, eindeloze colonnes één van de meest massale mobilisaties in de geschiedenis van de oorlogvoering uitvoerden" (8-11).

Na de oorlog gaf majoor Koskov, commandant van het 24ste Infanterieregiment van de 44ste Infanteriedivisie van het Rode Leger, toe dat "de Russen Duitsland uit eigen beweging binnen twee of uiterlijk drie weken zouden hebben aangevalen" (Johnson, 36). Terwijl het Reich en Rusland nog in vrede waren, pochte Stalin op 5 mei 1941 tegen afgestudeerden van de militaire academie in Frunze: "We kunnen de oorlog met Duitsland binnen de komende twee maanden beginnen. Nu we sterk zijn, moeten we van verdediging overgaan op aanval." In de woorden van Daniel Michaels, de Russische vertaler van het Amerikaanse Ministerie van Defensie: "Russische analisten schatten dat de Duitsers hun preventieve aanval twee of vier weken voor de geplande aanval van de Sovjets lanceerden" (20).

Maar voor nu had Hitler een regeling nodig, hoe tijdelijk ook, met de USSR om een tweefrontenoorlog te voorkomen; om de Russische beer op afstand te houden, al was het maar tijdelijk. Hij wilde ook de Westerse Geallieerden vastzetten in hun eigen verdrag met Warschau, gesloten op 25 augustus. Daarin stond dat Groot-Brittannië en Frankrijk de oorlog zouden verklaren aan "iedereen" die Polen zou binnenvallen; hoewel Duitsland duidelijk bedoeld was als potentiële binnenvaller, werd het niet bij naam genoemd, tenminste niet in het openbaar. Als Duitsland en Rusland Polen binnenvielen, waren de Geallieerden door hun eigen verdrag verplicht om beide beledigende landen de oorlog te verklaren, iets waarvan hij wist dat ze dat nooit zouden kunnen doen.

Toen de oorlog echter Polen bereikte, toonden de democratieën de volle omvang van hun hypocrisie door selectief het Reich de oorlog te verklaren, maar zagen af van een soortgelijke verklaring tegen de Sovjet-Unie, waarvan de troepen twee weken later het Poolse grondgebied binnenkwamen. Het vooruitzicht dat Engeland en Frankrijk het tegen zowel Duitsland als Rusland moesten opnemen was te veel voor hen. Hoewel ze niet afzagen van een oorlogsverklaring aan Duitsland, omdat ze verplicht waren op dezelfde manier te handelen tegen de Sovjet-Unie, legden ze op zijn minst hun oneerlijkheid bloot ten overstaan van de hele geschiedenis.

Natuurlijk waren ze nooit van plan om Polen te hulp te schieten, een vanzelfsprekende onmogelijkheid in elk geval. De Polen vochten dapper en vasthoudend met alles wat ze hadden in de overtuiging dat de Britten en Fransen hun gezworen beloften zouden nakomen en Duitsland vanuit het westen zouden binnenvallen. Het was dit sterke vertrouwen in hun verre bondgenoten dat de Poolse verdediging van de hoofdstad van het land inspireerde, zelfs nadat dergelijk verzet, hoe vastberaden ook, even zinloos als tragisch was geworden. De westerse "democratieën" verraadden de Polen, die ze cynisch als niets meer dan kanonnenvoer voor hun anti-nazi-agenda beschouwden. Hun echte houding werd verwoord door Winston Churchill na de overgave van Polen, het land dat hij in het openbaar afschilderde als "de heldhaftige verdediger van recht en goedheid tegen de nazi-hordes". Verbitterd na de nederlaag van de Polen, deed hij hen minachtend af als "domme Polacks, die niet wisten hoe ze moesten vechten". Dat was alle dank die ze kregen voor het leveren van de oorlog die Churchill, et al, van hen eisten en kregen.

NS KAMPFRUF
KAMPFSCHRIFT DER NATIONALSOZIALISTISCHEN
ARBEITERPARTEI AUßERLANDS- UND AUFBAUORGANISATION
Ausgabe 1978
April 1978 (137)

Der Kampf geht weiter !

Seitdem Hitler nach der Kapitulation der Wehrmacht am 8. Mai 1945 in der nationalsozialistischen Bewegung wieder als Führer in der Nachkriegszeit und zwar nicht nur in Deutschland, sondern auf globaler Ebene!

Schritte von Massenmord, Völkermord, Verfolgung und Verdrängung haben nicht ausgereicht, das Ganze der gesamten Welt gegenüber zu zeigen. Adolf Hitler ist zurück!

Alle Nationalsozialisten sind somit arbeitslos, Völkern und Rassenmenschen sollen Schicksal an Schicksal um Kampf um die Erfüllung unserer rassen Völkern.

Die Bewegung ist zwar stiller geworden, aber die Größe des kriegsgekauften Völkern ist heute noch viel größer als in der Vergangenheit.

Der völkerruf ist nicht nur das, das Völkern - gegen alle rassen Völkern (V) - zu bringen, seine Mord und Ermordung, Überführung und Rassenmenschen.

Ob "Herr" oder "Herr", ob im Weltkrieg oder im Braunkrieg, ob auf Propagandafront, Verdrängung oder auf einem Schicksal, immer ist Adolf Hitler Nationalsozialist zu sein Pflicht!

Hail Hitler!
Gottfried Lueck

**TROTZ
VERBOT
NICHT
TOT !**

NS-Nieuwsbulletin
www.nsdapao.org
#1005
19-06-2022 (137)
NSDAP/AO: PO Box 6414 • Lincoln NE 68506 - USA

Front Report
Interview met Molly
Deel drie

NSK: Uw huidige projecten zijn duidelijk filosofisch en kunstgerelateerd.

Gefelice uw mening te geven over de impact van dergelijke onderwerpen in de politiek.

Molly: Ik probeer nog steeds de fotografie bij te werken, maar ik heb me vooral geconcentreerd op Adolf Hitler en het Leger van de Mensheid (www.menscheitofthetruth.com). Ik ben nu bij 21 pagina's, en ik heb nog zoveel meer te doen. Het behandelen van WO II is een absoluut mijnenveld van informatie. Je zoekt informatie over één ding en vindt nog twee dingen om te onderzoeken. Het voelt een beetje aan alsof je een archeoloog bent, die het begraven verleden opgraaft. Een verleden dat men liever niet aan het licht wil brengen. We kun-

the NEW ORDER
Number 179 (137)
Founded 1978
April 26, 2022 (137)

The Fight Goes On !

Seventy years after the capitulation of the Wehrmacht on May 8, 1945, the postwar National Socialist movement is stronger than ever not only in Germany, but throughout Europe.

Decades of mass murder, expulsion, persecution, and defilement have not sufficed to destroy the seed of the brilliant idea of our much loved Führer Adolf Hitler.

All National Socialists and other racially-aware countries and racial kinship fight side by side for the preservation of our White folk.

The movement has indeed become stronger, but the danger of biological folk death is also much greater today than in the past.

The desperate enemy is in the process of committing genocide against all White folk. His means are non-White immigration, culture destruction, and race-mixing.

Whether "legal" or "illegal", whether in election battle or street battle, whether armed with propaganda material or in a battlefield of a different kind every National Socialist must do his duty!

Hail Hitler!
Gottfried Lueck

**TROTZ
VERBOT
NICHT
TOT !**

De NSDAP/AO is de grootste ter wereld Nationaalsocialistische propagandaleverancier!

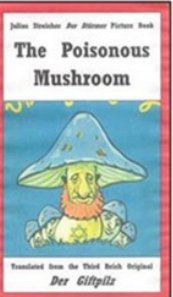
Gedrukte en online tijdschriften in vele talen

Honderden boeken in vele talen

Honderden websites in vele talen

SS Defender
against Bolshevism
by Reichführer SS Heinrich Himmler
**FOR-DANMARK!
MOD BOLCHEVISMEN!**
Translated from the SS Original

**The Poisonous
Mushroom**
Translated from the Third Reich Original
Der Giftpilz

**Hitler
in Italy**
**HITLER
in ITALIEN**
English / German / Deutsch / English

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
**The Sins of
High Finance**

Luftwaffe War Art
Die Luftwaffe im BMD
English - German / Deutsch - English

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

**Contact us to
find out how
YOU can help!**